

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"א

אלה מסעי בני ישראל (במדבר לג. א)

בספרי רבותינו דרשו את ארבעים ושנים המסעות, על מסעות הנשמה אשר עוברת היא בעולם הזה ולאחר פטירתה בעולמות העליונים (כמובא באריכות בינפלאות מתורתו להגרי"ו רצאבי שליט"א ועוד). ולא לחינם הוא זה אלא ללמד האדם לידע לקראת מה פניו מועדות **למען יכלכל צעדיו ודרכיו בדת בחכמה ובהשכל**, ואיזהו חכם הרואה את הנולד.

וב'מדרש הגדול' למהר"ד עדני זצ"ל כתוב וז"ל: מה ראה משה לכתוב את המסעות? משל למלך שהיה בנו חולה והולוכו ממקום למקום לרפאתו, וכיון שהיה חוזר לביתו, התחיל אביו אומר לו. כאן ישבנו, כאן אכלנו, כאן שכבנו, כאן חששת את בראשך. כך אמר לו הקב"ה למשה, מנה כל המקומות שהלכו בהן ישראל, כדי להודיע היכן עשו ישראל רצונו שלמקום. איכן שמרו את השבת, איכן קיבלו את התורה, איכן חטאו, לכך נכתבו כל מסעות, עכ"ל.

ואם נתבונן במדרש נפלא זה, נקבל חיזוק רב. שהלא אנו בניו של המלך, ומוליכנו בדרכי החיים לטובתינו לרפאנו לזכך ולטהר נשמותינו. וכשהאב חוזר עם בנו, ומזכירו את כל שעבר עליו בכדי שיראה ויבין כמה אביו טרח למענו וכמה הוא זוכר ואיכפת לו ממה שעבר עליו. ממילא מתקשר לב הילד לאביו ואוהבו יותר ויותר, ודבר זה גורם לקירבתו לאביו לעשות רצונו ביתר שאת וביתר עוז. ולכן אומר המדרש 'כך אמר לו הקב"ה למשה, מנה כל המקומות וכו'. שיזכרו גם את הטובות שעשו ואת הטובות שקיבלו, וכן גם את הרעות שעשו ועבר עליהם ועדיין הם חיים וקיימים. ועי"ז שאדם רואה את שעבר רבות, אבל הכל הנו בגדר יכל משכירך וגליך עלי עברו ועדיין הוא חי וקיים, זה נותן לו את הכח להמשיך הלאה בדביקות בבורא.

ואם נציץ בכתבי אבותינו נע"ג, נמצא שרבים מהם כתבו את שעבר עליהם בימי חייהם, כאשר שזורות בפנים דבריהם מלות תודה והודאה על חסדי ה' עליהם שהשאירם חיים והצילם מיד מעול וחומץ. כי כשאדם מעלה זאת על הכתב לזכרון, הוא מחזק ומקרב לבו לאביו שבשמים וכדלעיל.

ואעידה, שכאשר יושב אני עם זקני עדתינו העמך, כאשר הם מספרים לי את אשר עברו בארצות גלותם וגם כשעלו ארצה כמה קשיים גדולים ועצומים היו מנת חלקם, ובתוך דבריהם דברי אמונה וחיזוק. נוסכים בי דבריהם עוז ותעצומות לחי, להמשיך במלוא הכח, על אף הקשיים העומדים מנגד. ועמ"כ להפשיט ולהבין דברי, אזכיר את אשר סיפרה לי סבתא של רעייתי תחי'. **שבהיותה בתימן נתייתמה מהוריה בעודה ילדה ומרוב עניות לא היה לה מה לאכול והיתה אוכלת 'חולי' ב"מ שלא תמות ברעב.** אך היא לא היתה עוצרת כאן את דבריה אלא ממשיכה ואומרת, והנה תראה היום אני סבתא ויש לי כבר נינים לרוב בלע"ה איזה חסד ה' עשה עימי, מי היה מאמין וכו'.

עי"כ יתפוס האדם מדרשים אלו, לחינוך בנו. לשוחח עמם על חיינו [קרי: חייו וחייהם], כמה מסעות עבר עד עתה ואיזה מסעות עוד לפניו, שיהיה מוכן ומעודת ומחוזק לכל הבאות עליו. ויפרט ויפשיט לפניו כמה ה' מטיב עמנו, ואף כשמייסרנו למות לא נתננו, וזאת על אף שחטאנו, ה' עמנו תמיד להצילנו ולהדריכנו.

וכשמתחנך האדם מקטנותו לזה, אזי כשיגיעו ימי השבר והחולי, יצדיק עליו את הדין בשמחה. ונוכחתי לזאת לא פעם כאשר הלכתי לבקר חולה שנפל בפתע פתאום למשכב קשה מאוד, כגון אדם שנפל ושבר חוליותיו וכעת אינו יכול להלך ברגליו, והוא לערך בגיל שישים וחמש שנים והנו שומר מסורת בלבד. ועם כל זאת, כששאלתי מה אירע לך? לא סיפר לי כיצד אירע לו המעשה, אלא החונוני בידו כלפי שמיא ואמר, זה רצונו יתברך!

לכן יתן אדם דעתו לכך, ויקדים בספרו עמהם, את העבר הטוב, כלומר, שהנהגה ב"ה עד היום עומדים אנו על רגלנו על אף חטאנו הרבים. וכפי ששגור בפי ההמון, עברנו את פרעה נעבור גם את זה. וזה יתן לבניו כח לתקן גם אם עיות דרכו, וחפץ ה' בידיו יצלח, אכי"ר.

פניני הלכה

איסור אכילת בשר ושתיית יין רק בסעודה המפסקת בערב ט' באב

משנה (פ"ד מ"י) **ערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין לא יאכל בשר ולא ישתה יין רבן שמעון בן גמליאל אומר ישנה. ובגמרא** (שם ל. א) **אמר רב יהודה לא שנו אלא משש שעות ולמעלה אבל משש שעות ולמטה מותר ואמר רב יהודה לא שנו אלא בסעודה המפסיק בה אבל בסעודה שאינו מפסיק בה מותר ותרויהו לקולא וצריכא דאי אשמעינן בסעודה המפסיק בה הוה אמינא אפי' משש שעות ולמטה קמ"ל משש שעות ולמעלה ואי אשמעינן משש שעות ולמעלה הוה אמינא אפי' בסעודה שאינו מפסיק בה קמ"ל בסעודה המפסיק בה, ע"כ. מוכח להדיא דכל איסור אכילת בשר ושתיית יין אינו אלא בסעודה המפסיק בה ומשש שעות ולמעלה.**

המשך בעמוד הבא

כרכת 'מגילת סוב' פלוחה למספחת (נאור) 'אורי הנכבדה לרצל הולדת פנס יוסף נ"ו.
יה"ר ש'עזר לרצל לתורה, לחופה ולמצויים טובים, אכי"ר.
כרכת 'מגילת סוב' פלוחה למספחת 'סופר' הנכבדה לרצל הולדת פנס תחי'.
יה"ר שתגדל לתפארת הוריה לצוות רצון וצרה באהבה ושמחה.

מחידושי רבותינו

פתרונות לפרשת 'מטות'
אחודה חידה! 'חשים', בוגש זהו שמו של בנו של דן ובמטות עניינו זריזות.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? הרב יחיא קרני.
הזוכה: הראל ונהוראי צדוק.

ולא תחניפו את הארץ (במדבר לה. לג).

(א) לדעת התרגום המיוחס ליונתן, וכן רס"ג בתפסיר, לשון חנופה הוא טינוף ולכלוך. ולא תחניפו, ולא תטנפו. עיין עליהם:

ורש"י פירש ולא תחניפו, ולא תרשיעו, כתרגום אונקלוס ולא תחייבון יעו"ש. ולשון הרד"ק בסוף שורש חנף, עניין רָשַׁע וְנִשְׂאָא-פְּנִים יעו"ש. והראב"ע פירש, עשות רע בסתר ע"כ. וכן כתב אחריו רבינו בחיי. וביתר הרחבה ביאר הרמב"ן, כל חנופה, עשות היפך הנראה והנדמה לעינים וכי. ובספרי אמרו וכי שלא נחניף לרוצחים, למעלתם, או לתקפם וכבוד משפחתם וכי יעו"ש. וכן מבואר בספר יראים סימן נ"ה שעניין החנופה, הוא שאינו מוכיח לרשעים על מעשיהם הרעים, ואפילו בשתיקה יעו"ש. ובכלי יקר כתב, כל הנותן דבר אל הבלתי ראוי לו, כדי שיחזור גם הוא ויתן לו דבר-מה, זהו הנקרא חנופה יעו"ש. הרי לפנינו הגדרות שונות. ועיין עוד בעקידת יצחק, ושאר מפרשים. וכבר האריך רבינו יונה בשערי תשובה שער שלישי אות קפ"ז, ופירט תשנה חלקים בעניין כת חנפים שאמרו חז"ל בסוטה דף מב. יעו"ש, ובביאור הגרי"פ על ספר המצוות לרס"ג לא תעשה פ"ד דף ק"א ד"ה וראיתי, ובדברינו להלן בהפסרת יום טוב ראשון דשבעות על פסוק כעין החשמל מתוך האש ד"ה קדושתך וד"ה ונראה:

ומזה שהפ"א לפוף כאן בספרים שלנו, וכן בספרי תאגי ומחזור ויטרי, כמ"ש בס"ד בספר האותיות המשונות בתורה דף רי"ט ודף רל"ג, אולי יש סיוע להגדרת הראב"ע והרמב"ן וסיעתם דלעיל, שפירושו עשות רע "בסתרי", על-ידי העלמת עין ומשוא-פנים, כשם שהליפוף נכנס ונסתר תוך האות, ובא הכתוב לרמוז בזה עניינו של-דבר:

ואי קשיא לך לשם מה צריך לרמוז זאת, הלא כשניתנה תורה ידעו הכל פירוש העניין, מאחר שהיו מדברים בלשון הקודש. והמפרשים שנחלקו בדבר, אינו אלא מפני שבזמנם לא דיברו בלשון הקודש והרבה מלים אבדו ממנה כידוע (עיין פירוש המשנה להרמב"ם ריש תרומות, ובספר הכוזרי מאמר שני אות ס"ו, ובראב"ע ורד"ק ודרשות אבן שונוב, והעליתי דבריהם בס"ד בתשובותי עולת יצחק חלק ג' סימן , בעניין אם אפשר להמציא מלים מחדשות בלשון הקודש), ולכן יש מלים שאין עניינן ברור. אם-כן פִּלְפֵּל לומר בדרך אחרת קצת, כי אפשר שכל ההגדרות נכונות לעיקר לשון חנופה, ובכל מקום מתפרש לפי עניינו, כמו שמצינו כמה תיבות כאלה. לכן בא הליפוף לרמוז שכאן הכוונה להגדרה זו דוקא:

(ב) עוד נראה לענ"ד לבאר בס"ד שהליפוף רומז שמעוררים חרון-אפו יתברך. כי את הפסוק יַעֲנֹשׁ אף י"י (דברים כ"ט, י"ט) פירש רש"י על-ידי כעס, הגוף התחמם, והעשן יוצא מן האף יעו"ש. וכן כתב הרד"ק על פסוק (תהלים ע"ד, א') יעשן אפך בצאן מרעיתך. והכעס הפנימי נרמז בפ"א הלפוף. וגילוי הכעס וקיראותו בחוץ, נרמז בהמשך הפסוק בתיבת **כי הדם הוא ייחניף את הארץ**, ששם אין הפ"א לפוף אבל דרשוהו חז"ל נוטריקון יחן אף, דהיינו יַחֲנֶה וְיִשְׂרָה כעס על הארץ [על שונאיהם של ישראל], כגון על-ידי עצירת גשמים וכיוצא בזה, כיעויין ספרי כאן ובמדבר רבה פרשה ח' אות ד', וירושלמי תענית פרק ג' הלכה ג', ומדרש הגדול דף תקצ"ג.

המשך בעמוד הבא

תורתן של בנים

אין לצאת מכתלי בית המדרש

והקרייתם לכם ערים ערי מקלט תהינה לכם' (לה. יא).

הכלי יקר כתב: אמרו ז"ל במסכת אבות (פ"ד) יהוי גולה למקום תורה, כי כמו שערי מקלט קולטים את הרוצח שנאמר יונס אל הערים האל וחי', כך בתורה ובמצוותיה נאמר, יוחי בהם'. וכשם שאין יוצאים מעיר מקלט, כך אין יוצאים מבית המדרש.

השיומר הנאמן

וישב בה עד מות הכהן הגדול' (לה. כה)

מביא רש"י את דברי הגמרא (מכות יד) מה טעם תלתה התורה את גלות הרוצח במיתת הכהן הגדול? לפי שהיה לו לכהן לבקש רחמים על בני דורם ולא ביקש.

למדנו מכאן מה גדולה אחריות המוטלת על מנהיגי הדור הנושאים את משא הדור וכמה צריכים הם להרבות תפילה על בני דורם, שאם לא כן הם נתבעים עליהם.

מאת התלמיד שלום אברהם דמרי נ"י כיתה ד'

אחודה חידה!
ומה לסיבת חרב הבית בימים אלו
היכן נמצא בפתשתים?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

צמצומי לשון
פְּסוּקִים – מה שכיום
אומרים פְּסוּקִים.

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

וכן העלה הר"ף (עמי י.) וכ"פ הרמב"ם (הלכות תעניות פ"ה הי"ז) [ומה שכתב הרמב"ם (שם הי"ז) וז"ל: וכבר נהגו ישראל שלא לאכול בשר בשבת זו, עכ"ל. כבר כתב עליו הרב הימגיד משנה' שמנהג זה לא פשט בארצות אלו שאין נמנעין אלא ערב התענית, ע"כ].

וגם מהריטב"א (תענית כו:) והרשב"א (בתשובה ח"א סי' שו) מוכח שמנהג זה לא נתפשט בכל הארצות ואינו מן הדין. ומלפניהם כבר מפורש זאת מתשובות רבינו הא"י גאון (הובא באוצר הגאונים למסכת תענית כ"ט: סי' צ"ח צ"ט). ואף השי"ע (סי' תקנ"א סיט) שהעלה את הנהגים שלא לאכול בשר ולא לשתות יין בשבת זו וכי, כתב זאת בלשון ייש נוהגים ולא כדבר מוסכם ומובן מאליו.

וכן הוא מנהיגו לאסור אכילת בשר ושתית יין רק בסעודה המפסקת כמבואר ביסערת תימני' למהר"ע קרח זצ"ל (עמי ק) ואז אסרינן אפילו בשר עוף ואף דגים כמבואר בישע"ה' (סימן קי"ד סי"ג). ולא ראו חכמי תימן לחשוש לנוהגים להחמיר, היות וגם אצל אבלים נוהגים לאכול בשר ולשתות יין, וכמו שמפורש בפס' (משלי לא. ו) 'יתנו שכר לאובד ויין למרי נפשי'.

לזיש"ק

שלום בן יעקב

ומירב טליה בת מנשה

ניתן להקדיש את העלון

להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.

לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

מחידושי רבותינו

המשך מהעמוד הקודם

לזשיק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

צעיר החרבן

אמר ר' חז"ל (ירושלמי יומא פ"א ה"א, מדרש תהלים קל"ז י): 'כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, כאלו נחרב בימיו, ע"כ. ללמדינו שיש לאדם לבכות ולהצטער כאילו חרבן בית המקדש עכשיו הוא לנגד עיניו. אך לא כל אדם זוכה להגיע לזאת. ובכדי לנסות להרגיש מעט מן הצער, נמנעים רבים מקהילותינו אפילו מסתם שירה בפה (חוץ מבשבתות) כמובא בשע"ה (סי' קי"ג ס"א). ובתשעה באב עצמו מקוננים ברוב צער ותוגה, וכבר אמר מי שאמר 'התימנים יודעים לקונן'. כי נעימת הקינה של אבותינו ברגש וחלחלה, והלב ישבר ויזוע. ולא פעם ולא פעמיים כאשר שמעו אחרים נעימות קינות אבותינו במכשירי שמע, ביקשו להפסיק את הרשם קול, כי קשה להם לשמוע את הנעימות האלו אשר גורמות לכאב לב. וידוע מה שמסופר על הרב אברהם צאלח זצוק"ל (דור רביעי למהרי"ץ), אשר היה מכונה בפי ההמון 'ירמיה', כי בערב תשעה באב כשהיה הולך לבית הכנסת היו שומעים את נהימתו על חרבן הבית ממרחק עוד בדרכו לבית הכנסת. ומנהגם היה אחר שמסיימים תפילת ערבית עד תומה, היו יושבין וקורין במדרשים על החרבן. והיה הוא קורא בקול רם וכולם שומעים וכשהיה מסיים את העמוד היו צריכים להביא לו ספר אחר, כי לא יכלו להפוך את הדף שלא יקרע שהיה רטוב מרוב דמעותיו. וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בנחמתה.

ההנטיקון הוא חיכוך, מה אין כן הליפוף. ולא עשו נטריקון זה בתיבת תחניפו, כי פשוט מובן דקאי על בני-אדם, והכי קאמר **ולא תחניפו את יושבי הארץ** [ועיין שפתי חכמים על רש"י אות פי, ומהר"ז"י על במדבר רבה התם ד"ה יחניף]. אבל בדם לא שייך שיחניף לארץ, על כן דרשוהו כנזכר לעיל. ודוק:

ולפי זה ניחא שדוקא האות פ"א נלפף, ולא אות אחר, מאחר שהוא רומז חרון-אף. אבל גם לביאורנו הראשון (וכן לביאורנו השלישי דלקמו, וכיוצא בזה בשאר מקומות) אין לשאול אם-כן מדוע דוקא באות פ"א. כי באות אחר אם ייעשה ליפוף, הוא יקלקל וישנה את צורת האות ברב או במעט, ודוק. [ובספרנו האותיות המשונות בתורה, הבאנו בס"ד דעות נוספות בעניין האותיות הללו, ולשיטתם יש עוד אותיות שיש בהם ליפופים. אבל הם אינם בגוף האות כמו הפ"א, שחלקו הפנימי הוא שנלפף, אלא הן תוספת על האות]:

ובאופן שלישי י"ל בהקדים דברי הרמב"ם פרק א' מרוצח הלכה ד' ופרק ד' הלכה ט', ובמדרש הגדול כאן דף תקצ"ב תקצ"ג, אין לך דבר שהקפידה עליו תורה כשפיכות דמים, שנאמר **ולא תחניפו את הארץ** וכי, השחתת ישובו של-עולם. וכל מי שיש בידו עוון שפיכות דמים, הרי הוא רשע גמור, ואין כל המצוות שנעשה כל ימיו שקולות כנגד עוון זה, ולא יצילוהו מדינה של-גיהנם יעושי"ב:

הלכך הפ"א לפוף, לרמזו שעוון זה מְלַפֵּף את האדם עד שיתן את הדין לפני מי שאמר והיה העולם. וכזה דאיתא בסוטה דף ג: ובעבודה זרה דף ה. כל העובר עבירה אחת, מְלַפֵּפתו והולכת לפניו (נ"א ומולכתו) ליום הדין. ובסוטה פירש רש"י מלפפתו, כורכתו. ובעבודה זרה פירש רש"י מעטפתו, לשון מלבוש, כמו (שבת דף קכ"ט): מלפפין את התינוק בשבת ע"כ. ובמחזור ויטרי סימן רצ"ו איתא, מלפפתו ומחבקתו ומביאתו ליום הדין. ועין עוד בכורות דף מא. לגבי יְלַפֵּת. דכשם שמהמצוות נעשה מלבוש כבוד לאדם בגן עדן כידוע מדברי הזוהר הקדוש והמקובלים, כך להיפך העבירה צמה נעשית סביבותיו מלבוש מטונף, ונכנסת עמו לפני מי שהוא הדיין והוא עד והוא בעל-דין. הוא ממית ומחיה ואין מידו מציל. י"י לעזרתי חושה, אקראך ותענני והצ'ל תציל. אעתיר אל אלוה ויענני, צור אשר כתרים הַאֲצִיל:

(נפלאות מתורתך' להגרי"י רצאבי שליט"א)

בדרכיהם אתהלך...

יחיד, למען שמו יתברך

בכל הדורות מסרו היהודים נפשם על קדושת שמו יתברך, ולא המירו דתם לא בעבור בצע כסף ואפילו אם נדרש למסור את נפשם, עשו זאת בגאווה וללא מורא. כך גם היו חייהם של יהודי תימן אשר עמדו בעוז ועוצמה, כנגד החוק בתימן אשר ידוע ומפורסם שלפי דעת האיסלם כל יהודי שמתיתם מהוריו בר מינן חייב לקבל עליו את דת האיסלם הי' ירחם. פעם אחת אירע מעשה באדם מבוגר שהגיע לשנתו הששים, ואז, העליל עליו אחד משכני הערבים, שבהיותו פעוט התייתם, ועל כן חל עליו דין האסלאם. לא הועילו כל טענותיו של היהודי האומלל שהתחנן על נפשו בפני המושל, באמרו, הרפו ממני. כל ימי חייתי כיהודי, ואך עלילת שקר טפל עלי הערבי.

המושל לא שעה לתחנוני וציוה עליו להשתמד, ולנהל לעת זקנה אורח חיים מוסלמי, באמרו בחמת זעם, כל ימיך חיות כיהודי, ומעתה ואילך עליך לחיות כמוסלמי. ואם לא, רע ומר יהיה גורלך.

היהודי האומלל הבין שלא קנאת הדת מדברת מתוך גרונו של המושל וחבר שופטיו הרשעים. ידוע ידע כי רק שנאת ישראל, הביאה עליו את דַבְת השוא. הצדיק היהודי עליו את דין שמים ומסר עצמו להריגה. וכה אמר, 'לעולם לא אסכים להתאסלם. אינני פוחד מהעונש אשר תטילו עלי. בוטח אני ברבון העולמים אלהי ישראל, אותו עבדתי עד עכשיו. ואם גזירה היא מלפני, מוסר אני את נפשי על קדושת שמו יתברך'.

דבריו של היהודי העלו את חמתו של המושל. כיצד זה היה? אדם זקן לעמוד מולו מבלי לפחד מהעונש הצפוי לו. ואז צוח במלוא גרונו, לא נהרגך. אני, מושל תימן, אמצא את הדרך להכריחך לבגוד באמונתך.

ומיד ציוה המלך, ופתחו את פיו של האיש, והאכילוהו בשר טריפה בעל כרחו. היהודי ניסה בכל כוחו להתנגד, אך משרתיו האכזריים של המושל, הכוהו מכות קשות ושברו את שיניו, עד אשר היו ראשו ופניו מכוסים בדמו. ימים רבים התייסר האיש ועמד בגבורה כנגד מעניו, עד שתשש כוחו, והוא נפטר על קדושת השם.

כאלו היו חיי היהודים בתימן, חיים של צער ומכאוב, אך גם חיים של גבורה ושמירת התורה במסירות נפש מופלאה. (בחי' סגולה עמי רנד)

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת
בתוך שכחע"י

תפארת בנים

פעילות חוויתית מימית מהנה ומשעשעת התקיימה בימים אלו לתלמידי הת"ת במתחם הת"ת וזאת לאחר שהתחילו התלמידים את היום בלימוד תורה כסדרו

כס"ד סיימו כיתה א' את חומש בראשית ואף עשו סעודת סיום דשנה, יה"ר שיזכו לסיים את כל התורה כולה, אכ"י"ר

מייסד הת"ת הרה"ג עזרא מחפוד שליט"א הפתיע בביקורו השבוע בת"ת והתפעל מהפעילות הפורה והשמחה שראה לנגד עיניו. ואף שוחח עם הצוות החינוכי כאשר מייפעץ הוא מניסיונו הרב בשנים

ונאת למודצ'ו!
צקה הפצילות הרבה המתקיימת בימים אלו בת"ת, אין באפשרות המצרכת להכניס הכל בצלון שבוצי אחד. צ"כ מודצ ותמונות מהפעילויות תתפרסם בצה"יית בל"ן ביליונות שיוחלקו במהלך החופשה הקרובה במצ"ט.

"כסא דנחמתא"
נשגד קמי ירדינו היקר הרב שרון יהב הי"ו ולכל בני משפחתו בהסתלקות אם המשפחה האשה החשובה
בית בניה
בת הרב שלום ע"ה
אשר תרמה מהונה היא וב"ב, להחזקת תשב"ר ללימוד תורה תעמוד לה זכותה הרבה, ובגן ערך לנפשעה תהיה מנוחה את בניה וב"ב המב"ה ינחם, ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם לימוד תשב"ר השנה יוקף לזכותה, ויהיו עילוי גדול מאד לנשמתה
כואבים יחדי את כאב המשפחה הנהלת וצוות התלמוד תורה

"כסא דנחמתא"
לגברת אלוני הנכבדה בפטירת אמה
אסנת בת ישראל לבית ג'רובי ע"ה
האשה החשובה ורע ישרים מבורכים הקימה, אשר בתלמוד תורה הם לומדים זכות לימודם יראתם ותורתם, יהיו לה למליצי יושר לפני מלך מלכי המלכים ותעמוד לה זכותה הרבה, ובגן ערך לנפשעה תהיה מנוחה את בניה ומשפחתה המב"ה ינחם, ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם כואבים יחדי את כאב הבת והמשפחה הנהלת וצוות התלמוד תורה

חכמי תימן

הרב זכריה ב"ר שלום הכהן נולד בסד'ה בכ"ה כסלו תרנ"ה. קיבל תורה מרבני העיר הרב חיים ואחיו הרב יעיש מנצור ונסמך על ידיהם, ולימים בדמאר על ידי הרב יחיא גרידי. שנתיים ימים למד בישיבות צנעא והוסמך לרב על ידי רבינו יחיא יצחק הלוי. בעלותו ארצה, התעכב בעדן כשנתיים, וגם שם שימש ברבנות בעיר הסמוכה לשיף עות'מאן, מטעם בית דין עדן. עלה לארץ ישראל בשנת תר"פ. רב במושב נהלל שבעמק יזרעאל. תלמיד חכם נעים הליכות, אוהב שלום ורודף שלום. הירבה לקרב רחוקים. בעליה הגדולה בשנת תשי"ט, עסק הרבה בקליטת העולים.

נפטר בנהלל באייר תשכ"ז.

התודה...

לידידינו היקרים והנעדרים החפצים בעילום שמם הי"ץ על תרומותיהם הנכבדות ומשקיעים מעשרותיהם בתעוקות לשמר מסורת אבות. היא רעוא שייזכו לראות דורות ישרים מעורכים, ההולכים בדרכי אבותינו הקדושים, יראים ושלמים, אכ"י"ר.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונה לבעלי דפוס שטרן הי"ץ יה"ר שיראן ברכה בעמלם, ושפע ברכה וטובה יהיה סנת חלקם. ויראן בגנים ובגני בגנים עושים רצון בורא עולמים בענת בשלוח ובשמחה, אכ"י"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

אלחי מדמוני נ"י
זנה השבוע בהג'ית המבצע!
שבוע אחרון למבצע!